

JÚLIA/96

Alberto Ramos

(a partir de *La senyoreta Júlia*
d'August Strindberg)

Aquest text és un fragment.

Pots sol·licitar l'obra completa enviant un email a alberto.ramos@gmail.com.

PERSONATGES

Júlia/96, vint-i-cinc anys.

Joan/70, trenta anys.

Cris/67, trenta-cinc anys.

ESPAI I TEMPS

Cuina d'una mansió, tocant a un saló habilitat com a pista de ball. Segona meitat del segle XXI, de nit.

La barra (/) indica el moment que comença a parlar el següent personatge, interrompent o trepitjant la rèplica actual.

—I aquest —intervingué el Director— és el secret de la felicitat i de la virtut: que hom estimi allò que ha de fer. Tot el condicionament tendeix a això: a fer que la gent estimi el seu indefugible destí social.

Aldous Huxley, *Un món feliç*

I am not a number! I am a free man!

The Prisoner

*En una cuina sense fogons. Damunt els prestatges hi ha provetes i tubs d'assaig.
CRIS/67, amb davantal i guants, buida el contingut d'un matràs en uns flascons. En
acabar, els recull i els guarda en una nevera.*

Es treu els guants i es deixa caure en una cadira.

Silenci.

*CRIS es queda endormiscada. Obre els ulls. Torna a endormiscar-se. Torna a obrir
els ulls.*

*Agafa el mòbil. L'encén. Sona una cançó. Apuja el volum. És una cançó lenta.
S'aixeca i, sense deixar anar el mòbil, comença a ballar. Un balanceig lànguid,
gairebé somnàmbul.*

*Ara subjecta el mòbil amb totes dues mans: al cap i a la fi, és una cançó per ballar
agafats.*

A la meitat d'una de les voltes, la vista li queda clavada a la pantalla. S'atura.

CRIS: No. No. No. No, no, no pot ser. No pot ser. No pot ser. No pot ser tan meuca!

Torna a seure a la cadira. En cap moment aparta la mirada del mòbil.

CRIS: Meuca, meuca, meuca, meuca, meuca, meuca, meuca, meuca, meuca...

La cançó s'acaba. En comença una altra, més moguda.

CRIS apaga el mòbil, interrompent la música.

CRIS: Meuca.

*S'obre la porta. De l'exterior arriba una música: és la mateixa cançó moguda que
sonava al mòbil.*

*Entra JOAN/70. Va vestit de negre. Du un micròfon de pinganillo (està apagat).
Tanca la porta, es talla la música.*

JOAN: Aquesta tia està boja. Et pots creure que m'ha tret a ballar? A mi, un... un...!

CRIS: Un setanta?

JOAN: Un xofer. *(Pausa.)* M'ha tret a ballar. M'ha agafat i m'ha portat al centre de la pista. Allà al mig, envoltats per tots aquests... mindundis.

CRIS: No són mindundis. La majoria són vuitantes.

JOAN: Pot ser, però ara mateix no s'aguanten drets.

CRIS: Sí que s'aguanten drets.

JOAN: Per poc temps. Estan tan baldats que no crec ni que ens hagin vist.

Pausa.

CRIS: Jo us he vist.

JOAN: Tu?

CRIS: *(Li mostra el mòbil.)* Jo i mig món.

Pausa.

JOAN: Està com un llum.

CRIS: Sempre ha tingut el cap ple de pardals.

JOAN: Ja, però ara s'ha superat a si mateixa.

CRIS: Això és per allò del nòvio.

JOAN: Però que no havien tallat?

CRIS: Per això t'ho dic.

JOAN: No ho entenc.

CRIS: Jo tampoc. Eren la parella perfecta.

JOAN: No, el que no entenc és com se li'n pot anar la pinça d'aquesta manera.

CRIS: Es deu sentir sola.

JOAN: Sola? Ella? Va, no fotem. Però si és la persona menys sola del món!

CRIS: "Pots estar envoltada per un milió de persones i sentir-te sola."

JOAN: I això qui ho diu?

CRIS: Ella. Ho va escriure en un peu de foto d'Instalive. Que no la segueixes?

JOAN: Sí, però només em fixo en les fotos i els vídeos. *(Treu un mòbil i comença a remenar el cul davant la pantalla.)* I en els directes.

CRIS: Burro.

Pausa.

JOAN: Pot ser. Pot ser que se senti sola. Però és estrany. És molt estrany que s'estimi més quedar-se aquí, envoltada de vuitantes i setantes.

CRIS: També hi ha un seixanta.

JOAN: Al ball?

CRIS: *(Fa que sí.)* No crec que aguantí gaire més.

JOAN: Ja en són ganes. Encara falten dos dies perquè acabi la marató. Ho diuen tots els analistes.

CRIS: No ho sé. Els ballarins estan esgotats.

JOAN: Ja se'ls ha passat l'efecte de la droga?

CRIS: La nafta no és cap droga. És un suplement alimentari.

JOAN: Si tu ho dius...

CRIS: I tant que ho dic. L'he cuinada jo.

JOAN: Em quedo més tranquil.

Pausa.

CRIS: I tu des de quan et preocupes pels ballarins?

JOAN: Des que sóc un d'ells.

CRIS: Oh, sí. Balles una cançó i ja et creus un ballarí. Ells porten una setmana.

JOAN: Sóc un d'ells. No sóc com ells, però...

CRIS: Ets un setanta.

JOAN: No em referia a això.

CRIS: 70. Ets 70. Ella és 96. 96! És normal que et sentis més a prop d'ells que d'ella.

JOAN: Al contrari. He estat més a prop d'ella que d'ells. *(Agafa CRIS per la cintura,*

com si es disposessin a ballar.) Literalment.

S'estan una estona agafats. JOAN està a punt de fer-li un petó, però CRIS s'aparta.

CRIS: Mira que arribes a ser burro.

Silenci.

JOAN: Llavors, no queda més droga?

CRIS: Sí, a la nevera. N'acabo de reposar.

JOAN obre la nevera.

CRIS: Però és pels ballarins.

JOAN: Sóc un ballarí.

CRIS: Tornem-hi!

JOAN treu un flascó gran.

JOAN: Aquest és més gran que la resta. *(L'obre.)* Si en bec una mica salvaré un mindundi de patir una sobredosi.

CRIS: Jo de tu no ho faria.

JOAN: *(A punt de beure.)* Per què no?

CRIS: És un abortiu.

JOAN per poc no vessa el líquid.

JOAN: Un què?!

CRIS: Un abortiu.

JOAN: ...?!

CRIS: És per la Diana.

JOAN: *(Alleujat.)* Ah, la Diana. *(Pausa.)* Diana la maquilladora?

CRIS: Diana la gossa.

JOAN: Tampoc no et passis. *(Pausa.)* Ah, el gos! Que està prenyada?

CRIS: És clar. Per què li hauria de voler donar un abortiu, si no?

JOAN: Això mateix, per què n'hi hauries de voler donar?

CRIS: No, jo no. A mi tant se me'n dóna. És la 96, qui no vol que la Diana tingui un cadell amb el gos del jardiner.

JOAN: Per què no?

CRIS: Tu què creus?

JOAN: ...?

CRIS: Perquè no té pedigrí.

JOAN: I la Diana sí? Va, no fotem. *(Pausa.)* De debò?

CRIS: És clar. No ho sabies?

JOAN: No. No sabia que els gossos tenien pedigrí.

CRIS: Doncs ara ja ho saps.

JOAN: Cris, aquest món se'n va a la merda.

Pausa.

CRIS: Ets l'única persona que em diu Cris.

JOAN: Et molesta?

CRIS: No. És només que... és estrany.

Pausa.

JOAN: Flipo molt amb aquesta tia. L'importa més el pedigrí de la seva gossa que el seu.

CRIS: Bé, només ha sigut un ball.

JOAN: Sí, és veritat. *(Pausa.)* Però quin ball!

CRIS: Burro.

JOAN: Ho sento, Cris, però és que... està boníssima!

CRIS: Sí, ja, amb aquests filtres...

JOAN: No són els filtres. T'ho dic jo, que l'he tinguda a un pam de la meua cara. A

menys d'un pam. No són els filtres.

CRIS: És clar que no. Són els gens.

JOAN: Tampoc.

CRIS: Té un pedigrí 96.

JOAN: Això no vol dir res.

CRIS: Això vol dir que té un ADN de qualitat. 96 sobre 100.

JOAN: D'acord, sí, molt bé. Però no pots reduir-ho tot a un número. Hi ha d'haver alguna cosa més. Hi ha alguna cosa més. La *Mona Lisa*, per exemple. La *Mona Lisa* no es pot reduir a un simple percentatge. Hi ha la mirada, hi ha el somriure... La bellesa és la victòria de l'esperit sobre les matemàtiques.

CRIS: Sembles un poeta.

JOAN: El poeta de la bragueta.

Pausa.

CRIS: Escolta, 70...

JOAN: No em diguis 70.

CRIS: Joan. Joan, abans que acabi el meu torn, voldràs ballar amb mi?

JOAN: A la pista?

CRIS: Aquí, burro.

JOAN: Segur que no vols ballar a la pista? Pensa't-ho. Fa una setmana no s'hi podia, però ara s'ha buidat bastant. Ja només hi queden quatre matats.

CRIS: Quatre no, quaranta.

JOAN: En continuen sent pocs.

CRIS: Ja, però no podem.

JOAN: Jo he pogut.

CRIS: Perquè estaves amb la 96. (*Pausa.*) Llavors, ballem?

JOAN: Aquí? Sí, per què no.

CRIS: Ho dius com si no et vingués de gust.

JOAN: És clar que em ve de gust.

CRIS: De veritat?

JOAN: De veritat.

Es miren fixament. I aleshores, ara sí, es besen.

Sona música de ball: la porta s'ha obert. Entra JÚLIA/96.

CRIS i JOAN se separen de cop.

96 tanca la porta. Torna el silenci.

Un silenci prolongat.

96: *(A JOAN.)* Eres aquí.

JOAN: Sí, aquí. Amb la Cris. *(CRIS li dóna un cop de colze.)* 67!

96: 67, com...? Com ho portes?

CRIS: Jo...?

96 es toca l'abdomen amb una mà, mentre que amb l'altra fa el gest de beure.

CRIS: Ah. Sí, bé. Ho porto bé.

JOAN: Ui, ui, ui... Ensumo que aquí s'està tramant alguna cosa.

96 li dóna un cop al nas.

96: No fiquis el nas on no et demanen.

JOAN: Ja t'agradaria.

96: *(A CRIS.)* Ho has vist? El trec a ballar un cop, un cop!, i ja es comporta com si fos el rei de la pista. *(A JOAN.)* Tot i que he de reconèixer que ha estat un bon ball. Breu però intens. *(Pausa.)* T'hi penses quedar, aquí?

JOAN: Sí, no?

96: Ves-te'n.

JOAN: D'acord, d'acord, me'n vaig. Us deixo amb les vostres martingales.

JOAN va cap a la porta.

96: No te'n vagis gaire lluny, que em deus un ball.

JOAN: Ah, sí?

CRIS: Ah, sí?

96: Sí. O no et ve de gust?

JOAN: En realitat, no...

96: No?

JOAN: Sí!

96: Et ve de gust?

JOAN: Sí, sí que em ve de gust. Però li acabo de prometre un ball a la Cr... 67.

96: I ha de ser ara? *(A CRIS.)* No me'l deixaràs?

CRIS: Bé, jo...

96: Me'l deixaràs, sí o no?

Pausa.

CRIS: El 70 no és de la meva propietat.

96: És clar que no! En tot cas seria a l'inrevés. *(Pausa.)* Això ha sonat fatal, oi? És que no estic acostumada a tractar amb... Volia dir que tu ets una seixanta i el 70 és... un setanta. *(Pausa.)* Em sembla que no ho estic arreglant.

CRIS: No m'has de donar explicacions.

96: És veritat. *(A JOAN.)* Ballaràs amb mi.

JOAN li llança una mirada interrogativa a CRIS, qui decideix no donar-se per al·ludida.

JOAN: Molt bé. Però no crec que sigui el més prudent.

96: Què vols dir?

JOAN: Vull dir que no sé si hauries de ballar dos cops amb la mateixa persona. La gent pot pensar allò que no és.

96: Explica't.

JOAN: La gent... Jo no, la gent. El públic, els teus seguidors, els... els ballarins. Si et veuen ballant amb mi poden pensar que t'estimes més...

Pausa.

96: Que m'estimo més...?

JOAN: Ballar. Que t'estimes més ballar amb mi, amb un xofer, abans que amb un... ballarí.

Silenci.

96: Ja ballaré amb el guanyador. Quan hi hagi un guanyador. Ballaré amb el guanyador i passaré vint-i-quatre hores amb ell. Vint-i-quatre hores deixant que m'acompanyi a la sessió de selfis, a la tertúlia holofònica, al gimnàs, a la inauguració d'un restaurant microvegà i al partit en honor de les víctimes del batiscaf. *(Pausa.)* Passaré vint-i-quatre hores, un dia sencer, amb un dels meus fans. Però això serà d'aquí a uns dies. De moment, i mentre duri la marató, no puc ballar amb cap d'ells. No puc. He de ser imparcial. *(Pausa.)* A més, jo *vull* ballar amb tu. No n'hi ha prou, amb això?

JOAN: I tant. Tu manes.

96: No, jo no mano. Bé, *sí* que mano. Però això no és cap ordre. Només t'estic demanant un ball. Me'l penses negar?

JOAN: No.

96: *(A CRIS.)* No pateixis. No tinc cap intenció de robar-te el nòvio. *(A JOAN.)*
Andiamo, bambino.

96 i JOAN surten agafats del braç. Durant un instant ens arriba la música del ball.
Silenci.

CRIS: *(Imitant 96.)* Andamio, bambino.

CRIS s'asseu.

Agafa el mòbil. El mira de manera distreta: té els pensaments en una altra banda.

Fins que una cosa li crida l'atenció. Apuja el volum. Sona una nova cançó.

CRIS: Meuca, meuca, meuca, meuca, meu...

CRIS emmudeix.

Hi ha alguna cosa a la pantalla que li fa tancar els ulls. Quan els obre de nou, ja no pot apartar-los del mòbil.

S'obre la porta, tot deixant passar la música, uns crits i JOAN.

JOAN: *(Assenyala la porta.)* Ho has vist?

CRIS: Sí, però... què ha passat?

JOAN: Ho has vist o no has vist?

CRIS: No ho he vist massa bé. *(Treu el cap per la porta.)* L'ha empès?

JOAN: Com...? No! És clar que no! Ha ensopegat.

CRIS: No ho entenc.

JOAN: Què és el que no entens? Nosaltres estem ballant, ells estan ballant. Un d'ells no la veu i ensopega amb ella.

CRIS: Si només ha ensopegat, per què se li han tirat a sobre?

JOAN: Qui?

CRIS: Els guàrdies.

JOAN: Perquè no pots ensopegar amb la 96. Va contra les normes.

CRIS: Però li han donat una pallissa.

JOAN: No, només l'han atordit. Es posarà bé.

CRIS: Ja no podrà continuar ballant.

JOAN: *(S'arronsa d'espatlles.)* Mala sort.

CRIS tanca la porta.

Silenci.

JOAN: Estàs enfadada?

CRIS: Jo? No.

JOAN: Estàs enfadada.

CRIS: No estic enfadada. Per què hauria d'estar enfadada?

JOAN: Perquè he tornat a ballar amb ella.

CRIS: No, no estic enfadada.

Silenci.

JOAN: Són zombis.

CRIS: ...?

JOAN: Són aquí per ella. 96 és el seu objectiu. És la seva... la seva pressa. Però no la veuen. Està ballant al seu costat i no la veuen. Es mouen a poc a poc, arrossegueu els peus d'una banda a una altra, i ja ni tan sols es plantegen per què ho fan. Només saben que ho han de fer. Han perdut la voluntat. *(Pausa.)* Són zombis.

Entra 96. Va directa cap a CRIS, sense dedicar-li cap mirada a JOAN.

96: Tots els homes són iguals. Tant se val el pedigrí. Tots acaben fugint.

CRIS: Tots?

96: Sí, tots.

JOAN: *(A CRIS.)* Ho diu pel seu ex.

96: *(Fingint sorpresa.)* Guaita'!! Pensava que te n'havies anat.

JOAN: Jo? On se suposa que me n'hauria d'haver anat?

96: Lluny. Lluny de mi.

JOAN mira a CRIS, buscant el seu recolzament. Ella s'arronsa d'espatlles.

JOAN: No fugia de tu. Fugia de mi mateix. De sobte m'he sentit el centre de totes les mirades.

96: Tu?

JOAN: Nosaltres.

96: Ningú ens estava mirant. Tothom estava pendent de l'agressor.

JOAN: Agressor? Però si només havia ensopegat!

96: A mi m'ha semblat una agressió. Encara que això a tu t'és igual, perquè tampoc m'estaves mirant.

JOAN: Mirava l'espectacle dels teus goril·les reduint el pobre mindundi.

96: I dius que te senties observat?

JOAN: Bé... La 67 mirava. A Instalive. I jo no... Aquest vestit no és apropiat. És

l'uniforme de feina. Em podrien acomiadar.

96: I per què no et canvies? Ara no estàs treballant, oi? *(Pausa.)* Què passa?

JOAN: Som a la cuina. Vols que em posi un davantal?

96: Només un davantal? *(Es queda pensativa, com si estigués valorant la proposta.)*

No, millor no. *(Pausa.)* Tens cinc minuts per canviar-te.

JOAN: Ara?

96: Quatre minuts, cinquanta-cinc segons.

JOAN: Amb el vostre permís.

JOAN fa una reverència exagerada i surt.

96: Jo és que em parteixo de riure amb el teu nòvio. És taaaan graciós! *(Pausa.)* Perquè és el teu nòvio, oi?

CRIS: Eh...? Sí. Sí.

96: Nòvio... formal?

CRIS: Suposo.

96: Suposes. *(Pausa.)* És curiós, no?

CRIS: No... no ho sé.

96: Ho dic perquè ell és un setanta i tu ets una... seixanta.

CRIS: I set.

Silenci incòmode.

CRIS s'asseu en una cadira, però el silenci no guanya en comoditat.

CRIS: I vostè no... no té nòvio?

96: En tenia. 97. Noranta. *I set.* Material de primera. *(Pausa.)* Però, saps què? El pedigrí no ho és tot.

CRIS: Ja.

96: De veritat. Tu no ho pots entendre, és clar, però et diré un secret: la qualitat genètica no dóna la felicitat.

Entra JOAN. Ara du una roba més informal però en certa manera elegant.

JOAN: M'he perdut res?

96 el repassa amb la vista.

96: Li estava dient a la teva... *nòvia* que la qualitat genètica no dona la felicitat.

JOAN: Ho dius de debò?

96: I tant que sí. La felicitat neix de la insatisfacció. Si desitges una cosa que no pots obtenir, et sents frustrat. El secret de la felicitat consisteix a no desitjar coses impossibles. Quan ets una mandarina, no pots somiar amb ser una taronja. Perquè una mandarina és una mandarina i una taronja és una taronja.

JOAN: T'agradaria ser una mandarina?

96: No! És clar que no.

JOAN: Ets feliç?

Pausa.

CRIS: La mandarina és una taronja.

96: Què has dit?

CRIS: No... No res. *(Pausa.)* La mandarina és una varietat de taronja. Totes les mandarines són taronges, però no totes les taronges són mandarines.

96 li dona l'esquena a CRIS, aparentant indiferència. En canvi, no dissimula el seu interès en JOAN: aquest cop li fa un repàs més minuciós.

96: Que vas a algun lloc?

JOAN: No. Per?

96: Perquè et veig molt elegant.

JOAN: Elegant?

96: No sembles un...

JOAN: Un...?

96: Un xofer.

JOAN: M'estàs dient que l'uniforme de xofer no et sembla elegant?

96: L'uniforme de xofer em sembla... uniforme. Ara, en canvi, estàs molt *trendy*.

JOAN: M'estàs vacil·lant?

Pausa.

CRIS ha començat a endormiscar-se.

96: No.

JOAN: Se'm fa difícil de creure que una noia com tu pugui dir que algú com jo és elegant i és —com ho has dit?— *trendy* si no és amb intenció de riure-se'n.

96: En cap moment m'he rigut de tu.

JOAN: No, potser no, però has estat condescendent.

96: *Condescendent*. Quina paraula. On l'has après?

JOAN: Ho veus?! Estàs sent condescendent!

96: En absolut. De/ debò, jo no...

JOAN: Tranquil·la, no passa res. Ets així. No ho pots evitar.

96: T'equivoques. Jo no sóc així.

JOAN: Sí que ho ets.

96: Tu no en tens cap idea, de com sóc jo. No em coneixes.

JOAN: Aquí sí que t'equivoques. Et conec des de fa molt.

96: Quant de temps portes treballant aquí? Dos mesos? Tres mesos?

JOAN: Vuit mesos.

96: Vuit? Continua sent molt poc temps per conèixer una persona.

JOAN: El meu pare era el xofer del veí.

96: Quin veí?

JOAN: El jutge. Bé, el pare del jutge, que també era jutge. Mon pare era el seu xofer, i quan no estava de servei em deixava fer pràctiques de conduir. No les necessitava, la veritat, perquè des de molt jove he tingut facilitat pels cotxes, però m'agradava la limusina. I saps què és el que més m'agradava? Que els seus vidres de mirall em permetien observar-te sense que te n'adonessis.

96: Estàs començant a espantar-me.

JOAN: No t'observava gaire. Només a estones. Però amb aquelles estones vaig tenir

prou per... Bé, tant se val.

96: Tant se val? Com que tant se val? Ara m'ho expliques.

JOAN: Era una ximpleria.

96: No em pots deixar així.

JOAN fa un gest en direcció a CRIS, que s'ha quedat adormida.

96: S'ha quedat adormida. Com un tronc. *(La contempla una estona, pensativa.)* Segur que d'un moment a l'altre començarà a roncar.

JOAN: No roncarà.

96: Ah, no?

JOAN: No ronca mai. Tot i que de vegades parla en somnis.

Pausa.

96: Les persones que parlen en somnis tenen una son molt profunda.

JOAN: Això t'ho acabes d'inventar.

96: És veritat, t'ho juro. *(S'acosta cap a ell, insinuant.)* Vols que en fem la prova?

JOAN: *(A punt de sucumbir.)* Ara no... Ara no parla en somnis.

Intercanvien mirades desafiants.

96: Seu.

JOAN: És una ordre?

96: Vols que t'ho ordeni?

JOAN: El que jo vulgui o deixi de voler és irrellevant.

Pausa.

96: Seu.

JOAN està a punt de seure.

96: Un moment! Primer porta'm alguna cosa per beure.

JOAN: A la nevera només hi ha cervesa. I nafta, és clar.

96: Quina cervesa?

JOAN: Fröken Frozen.

96: Genial!

JOAN: T'agrada? Té gust de pixum.

96: *(S'arronsa d'espatlles.)* És un dels meus patrocinadors.

JOAN treu una ampolla de cervesa de la nevera. L'obre.

JOAN: Vols un got?

96: M'agrada beure a morro. *(Agafa la cervesa.)* Tu no en vols?

JOAN: No sóc gaire fan de beure orina.

96 el mira fixament.

JOAN treu una altra ampolla de la nevera. L'obre. Brinden.

JOAN: Salut.

96: I ecus.

JOAN: I temps per gastar-los.

Beuen.

96 treu el mòbil.

96: Fem-nos una selfi.

JOAN: *(Quasi s'ennuega.)* Tots... tots dos?

96: Et fa vergonya?

JOAN: No. No crec que sigui una bona idea.

96 envolta JOAN amb el braç que sosté la cervesa. S'assegura que l'etiqueta estigui ben visible.

JOAN intenta tapar l'objectiu, però 96 és més hàbil.

JOAN: Posa cara d'ànec.

96 fa morros i JOAN la imita a contracor. 96 dispara, comprova que la foto ha sortit bé i...

JOAN: La penses publicar?

96: Tu què creus?

JOAN: No pots.

96: Per què no?

JOAN: Perquè tothom la veurà!

96: I?

JOAN: I la compartiran. I en faran memes.

96: M'encanten els memes!

JOAN: I els que es foten de tu? Aquests també t'encanten?

96: És el preu de la fama.

JOAN: N'hi ha de molt ofensius. Segur que els has vist.

96: No. No els he vist. Me'ls ensenyes?

JOAN: No puc.

96: Els vull veure.

JOAN: No vull fer-te mal.

96 li passa el mòbil. Resignat, JOAN busca un meme. L'hi mostra.

96: Això és un fuet?

JOAN: Això sembla.

96: És graciós. Però ja no surto amb el 97.

JOAN: És un meme antic.

96: (*Agafa el mòbil.*) Ara tinc curiositat per veure què fan amb la nostra selfi.

JOAN: No, sisplau.

96: Què et passa? Tu no en tens curiositat?

JOAN: Faran comentaris.

96: I...?

JOAN: Diran que tu i jo estem...

96: Però no *estem*. Només *estem* fent una cervesa. A més, la 67 és aquí, amb nosaltres.

JOAN: Està adormida.

96: Doncs la despertem. (*S'acosta a CRIS.*) 67, estàs adormida?

CRIS: Meuca, meuca, meuca, meuca, meuca...

96: Està adormida. (*La sacseja una mica.*)

CRIS: Puta!

96: Profundament adormida. (*La sacseja amb més força.*)

JOAN: No ho facis, això.

96: Per què no?

JOAN: Perquè porta tot el dia treballant i es mereix una mica de descans. No trobes?

96 el mira, pensativa.

Somriu.

96: Tinc una idea.